

Когато четем Библията срещаме категорични думи, които често поставят човек в задънена улица. Хората, които се запознават с Библията, имат много въпроси и възражения: "Защо това не трябва...? или „Аз постъпвах така досега и всичко беше наред." Понякога отнема години, преди човек да признае истинността на думите в Библията. Да вземем например, отношението към обкръжаващия ни свят, не природата и хората, а ценностната система, световния ред, не декламиралия, но съществуващия. Ако сме обективни (и вярващи християни), ние определено ще стигнем до осъзнаването, че светът не се ръководи от библейските принципи. Доминиращото настроение, духът на този свят не е библейски, той е различен от това, което четем в Библията. Но това е нашият свят, и от него ние отиваме при Бога. Нещо в този свят ни харесва, обикновено това, което ни интересува, но нещо в него и не ни харесва, най-често когато някой ни използва, и гордостта ни е ужилена. Всеки има свой багаж от натрупан опит и трябва с него да правим нещо „добро“.

Ние четем в 1Йоан 2:15- „Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, любовта на Отца не е в него.“ Как да стане? Или друго, написано към вярващите, увлечени от общоприетите светски ценности: **„Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога.“ (Яков 4:4)** Сериозно изявление, предупреждаващо за невъзможността за съчетаването на земните и небесните стремежи. Наистина ли е невъзможно и нещо повече - опасно?

Нека да се обърнем към много поучителната история на цар Йосафат, написана от 17-та до 20-та глава във втората книга на летописите. Библията дава добро описание на този човек: **"И Господ беше с Йосафат, понеже той ходи в първите пътища на баща си Давид и не потърси Вааловците..." (17:3)** Този цар се опитал да научи народа си на Божия закон. Постъпвал благоразумно, уповавайки на Господа, защото искал да укрепи царството си. И изведнъж чуваме неприятните за ухото на царя думи на пророк Иуй: **"На нечестивия ли помагаш и тези, които мразят Господа ли обичаш? Затова гняв от Господа има върху тебе..." (2Летописи 19:2)** Пророкът е имал впредвид помоща за израилският цар, потънал в езичеството. Всички царе на северното израилско царство виждали в поклонението на живия Бог заплаха за трона си. Те се страхували, че народа, отиващ на поклонение в храма на Ерусалим, ще се противопостави на тяхното управление, и тогава Израил ще се обедини отново под властта на потомците на Давид.

Северното Израилско царство, както всяко друго езическо царство, е праобраз на грешния свят около нас - светът отхвърлящ Бога, защото вижда в Него края на своите завоевания.

Борбата е неизбежна. Опозицията и войните съпровождали управлението на 3 предишни юдейски царе. Но всичко се променило коренно по време на царуването на Йосафат. Но на предложението на Ахав да се бият заедно във войната, той отговаря: **„Аз съм като тебе и моят народ- като твойт народ, ще бъдем заедно с тебе във войната.“ (2Летописи 18:3)**

За това свое решение той чул осъждение. Но какво особено се случило? Войните продължавали десетилетия и окончателната победа не се виждала. Нещо трябвало да се направи и Йосафат решава да постигне целта не с помощта на оръжия, а с помощта на политиката - той жени най-големия си син за дъщерята на Ахав. Тоест, той отхвърля омразата и се опитва да се приспособи към противника, за да го адаптира към себе си и впоследствие да го погълне с всички изгодни последствия. Примамлив, но опасен път с неясен край. Могло ли е това да сработи и да донесе успех на Йосафат? Нека се опитаме да разберем.

За нас това е важно, защото понякога ни посещават мисли да действаме по подобен начин, понеже войната винаги е трудна, това е постоянно напрежение. Може би да се опитаме да се разбираме и да се наслаждаваме на плодовете на мирното съжителство? Но историята показва, че плодовете израстват неочаквано и съвсем не са такива, каквито желаем.

В семейството на родителите на Йосафат това вече се е случвало. Веднъж Бог изобличил бащата на Йосафат, Аса, че е избрал езическия Сирийски цар за съюзник във войната. Той решил да осъществи своят както му се струвало мъдър план, неприбягвайки към помоща на Бога, но чул: **„Етиопците и ливийците не бяха ли огромно множество с твърде много колесници и конници?"**

Но пак, понеже ти се уповаваше на Господа, Той ги предаде в ръката ти. Защото очите на Господа бродят по целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на онези, чиито сърца са напълно предадени на Него.“

(2Летописи 16:8,9) Както виждаме, Бог помага само на тези, които търсят подкрепа от Него, и чиито сърца са Му напълно предадени.

Дори да сме в битка, ние в никакъв случай не трябва да се опитваме да се разбираме със злото и греха. Спомняйки си пълният с вълнения и страхове живот на младия Давид, ние можем да се замислим къде щеше да се окаже, ако той беше решил да уреди живота си без Бога, ръководейки се само от своята мъдрост? Навсякъде, но не и на трона.

Защо Бог изисква от вярващите в Него да упоават в трудностите на живота си само на Него?-Истината е, че ако ние наричаме себе си Божии хора, които търсят Божието ръководство в живота си, то трябва да правим това винаги, а не понякога. В Библията се казва, че „**Бог до завист ревнува за Духа, Който е вложил да живее в нас.**“ (Яков 4:5) За съжаление Аса не разбрал това, но се огорчил.

Често ние се изкушаваме от същото нещо- важното е, че желаем доброто, а след това според поговорката:„Целта оправдава средствата“, „Всички средства са добри за победата“, „Победителят не го съдят“ и др. Но не, Господ иска да живее в нас, да ни спаси, и ние от ден на ден все повече да се вкореняваме в Небесното, а не да се радваме на земните успехи.

Ако си спомняме, Давид също е имал добри отношения с някои езически царе - с Хирам от Тир, с амонитския цар Наас. Но защо Бог не е укорил Давид за това? - Защото Давид е упоавал на Бога, а не на тези царе. Самите те са търсели благосклонността на Давид, помагали му и той е приел помощта им като отговор на молитвите си.

Йосафат е бил достатъчно голям, когато баща му Аса е бил изобличен от Бога, но това не му е послужило за урок. Той отива по-далеч от баща си - допуска влиянието на езическите наклонности на дъщерята на съседния цар в дома си. Какво е последвало от това? Дали Йосафат достигнал толкова желания мир? Изглеждало, че го е достигнал, но след кратко време безмилостната война се разгаря с нова сила, и то не по границите на царството му, но вътре в кралското семейство. Първо, най-големият му син Йорам, възкачвайки се на престола, подбуден от нечестивата си жена, убива шестте си братя, които вярно подкрепяли царството му. После самата Готолия, след смъртта на съпруга и сина си, унищожава внуците си. Заради властта и трона.

Такъв е урока за всички, които искат да решават проблемите си чрез пътя на постъпките на греховния свят. Дали Йосафат е помислил до какво ще доведе неговата инициатива, когато изпратил сватовниците си при своя нечестив съсед? Със сигурност не е пресметнал за толкова далече. Той е мислел за бързия резултат.

“Ние трябва да знаем, че когато имаме работа с невярващите, трябва да търсим винаги съвет от Господа. Ако забравим това, ще претърпим щета и разочарование. В основата на всичко лежи принципът: “Очите на Господа бродят по целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на онези, чиито сърца са напълно предадени на Него.” Предавайки сърцата си напълно на Бога, ние никога няма да бъдем разочаровани, няма да се уплашим в изпитанията, дори когато претърпим някой провал, който Той ще ни допусне за наш урок. И с всеки научен урок ще се вкореняваме още по-надълбоко в Небето, а чиито корени са в Небето, не може лесно да бъде изтръгнат от там. Нека да не бързаме и да не прилагаме своята мъдрост, а да чакаме винаги Господа, защото Той знае по-добре от нас началото и края на всичко. Нека Му се доверим, дори да е болезнено и трудно за нас, защото това ще ни донесе победата. Амин.

Превод: Светлина за теб